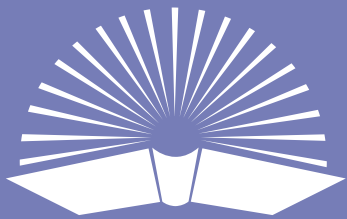

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
לך-לך

myshliach.net

לך-לך

לקו"ש חלק א' ע' 16 ואילך
מתורגם ללה"ק

השיב לו הקב"ה: לא. רק בנך יצחק שיולד לך ירווה אותך נחת אמת. אמנם "ולישמעאל שמעתיך" – גם מישמעאל תרוה נחת, ברם אין לך להסתפק בכך, אלא דוקא "ביצחק יקרא לך זרע".

ח. אברהם אבינו היה אז בן תשעים ותשע שנים. עשרות שנים עבד את הקב"ה ועבר נסיונות רבים. ומובן שהיה לו המושג הנכון במשמעותה של נחת מבנים. וכשהתפלל "לו ישמעאל יחיה לפניך" הרי התכוון שישמעאל ילך באותן דרכים שהוא – אברהם ידריך אותו, עד כדי כך שירווה נחת ממנו בהתאם למושגיו הוא בענין זה. ואף-על-פי-כן אומר לו הקב"ה שנחת האמת ירוה מיצחק דוקא.

על אמו של ישמעאל, הגר, – מסופר במדרש¹⁹ שהיתה מושלמת עד כדי כך שהנהגותיה הושוו לעבודת

ו. כ"ק מו"ח אדמו"ר דיבר פעמים רבות שיהודי קשור לתורה, ושחלוקת התורה לפרשיות מורה שמפרשת השבוע אפשר להסיק הוראות ביחס למאורעות השבוע.

ז. תוכן פרשת השבוע הוא סיפור לידת ישמעאל ויצחק. תקוות כל אדם היא שצאצאיו ימשיכו בדרכיו. התורה מספרת שהקב"ה חנן את אברהם אבינו בשני בנים – ישמעאל ויצחק. תחלה נולד ישמעאל ואחריו יצחק.

כשהבטיח הקב"ה לאברהם אבינו שיולד לו בנו יצחק – היה זה כבר אחרי הולדת ישמעאל – אמר אברהם לפני הקב"ה: לו ישמעאל יחיה לפניך. אברהם אבינו היה משלים גם עם כך שלא יולד לו בנו יצחק, אך שישמעאל יחיה "לפניך", – יתנהג כראוי, וילך בדרכי השם¹⁸.

ישמעאל נימול בן שלש עשרה שנה. נער שמלאו לו שלש עשרה שנה הוא בר שכל, ולכן היה אז לבר-מצוה²², המתחייב בקיום המצות, כיון שאז ניחן במדה הראויה של דעת, כדי אפשרות לתת אימון בהנהגתו. ובשכלו ודעתו הסכים ישמעאל להתקשר אל הקב"ה ומל אז את עצמו.

יצחק נימול בן שמונת ימים. תינוק בן שמונת ימים אינו בגדר נתינת הסכמה. ואף-על-פי-כן קשרוהו אז עם הקב"ה בקשר שאינו ניתן לניתוק, וכלשון הכתוב: ברית עולם.

י. לפי שני ההבדלים האמורים בין ישמעאל ליצחק: (א) הולדתו של יצחק על-טבעית ושל ישמעאל טבעית. (ב) התקשרותו העל-שכלית של יצחק אל הקב"ה, בשעה שהתקשרותו של ישמעאל אל הקב"ה היתה על-פי שכל – יובן גם מדוע נחת-האמת של אברהם אבינו היא דוקא מיצחק.

ילד שנולד וגדל בהשגחה מעולה, מתחנך להשקפה נכונה וכתוצאה מהשקפתו השכלית הנכונה הוא מתקשר עם הקב"ה – זו דרכו של ישמעאל. ישמעאל גדל בביתו של אברהם אבינו. וחינוכו הביא אותו אל ההבנה השכלית הנכונה בצורך להתקשרות עם הקב"ה.

בית המקדש, ולכן נקראה בשם קטורה²⁰.

אף הראתה את מסירות נפשה, כפי שמספרים לנו חז"ל²¹ שהגר היתה בתו של פרעה מלך מצרים, מהממלכות האדירות של אז, ולמרות זאת הסכימה לנטוש את ארמון המלכות ולהתקבל כשפחה לשרה, וזאת – כדי שתוכל להיות בביתו של אברהם.

מובן שגם את בנה ישמעאל חינכה בדרך זו.

כל זה מבהיר לנו יותר מדוע רצה אברהם להסתפק בישמעאל, תוך תקווה שירוה ממנו מלוא הנחת, אבל לאידך גיסא הרי זה מגביר את אי ההבנה מדוע אמר לו הקב"ה שביצחק, דוקא, יקרא לך זרע.

ט. ההבדל בין ישמעאל ליצחק הוא: הולדתו של ישמעאל היתה באופן טבעי ולא בדרך נס, ואילו הולדתו של יצחק היתה בדרך נס, שהרי בדרך הטבע היה מן הנמנע שאברהם ושרה יולידו בזקנתם בן. איש לא האמין באפשרות הדבר, ואף אברהם בעצמו חשש שמא אינו ראוי לנסים כאלה.

ומכאן גם ההבדל בין ישמעאל ליצחק בענין ברית המילה, שהיתה אז המצוה המיוחדת, האמצעי היחיד להתחבר עם הקב"ה.

יא. התורה אינה ח"ו "ספר היסטוריה" – היא נצחית, כפי שאפשר להוכיח מהישנות קריאת התורה מחדש בכל שנה ושנה, שמשמעותה שסיפורי התורה משמשים הוראות לכל עת ולכל מקום, כיצד על היהודי להתנהג בביתו, בחברה ובקהלה.

וכן גם המסופר בפרשת שבוע זה משמש כהוראה באורח החיים בכלל ובענין החינוך בפרט – שהוא הנקודה העיקרית.

יב. נמצאים כאלה הסבורים שסדר החינוך הוא: להמתין עד שהילד יתבגר ויוכל להסתמך על הבנתו תוך תקווה שבהיותו מבני אברהם יצחק ויעקב יגיע בעצמו למושג הנכון ביהדות.

באה ההוראה בפרשת השבוע: הסתמכות על השכל האנושי, אף חרף ההתאמצות הגדולה ביותר – לא זו הדרך להתקשרות עם הקב"ה. הדרך היא – מסירות־נפש.

יג. הוראה נוספת טמונה כאן:

אין לתת לילד חינוך של יהדות "דלילה", תוך הנחה שכשיגדל יוענק לו יותר.

גישה כזו מתאימה לענין המבוסס על הבנה וחשבונות.

ברם, אין כל בטחון בדרך כזו. כשהיהדות באה מתוך הכרה שכלית גרידא – אין כל ודאות ששינוי כל שהוא לא יעמיד בספק את המשכה. יתר על כן: גם בעת שהוא מקושר עם הקב"ה, אין כל בטחון עד היכן תתבטא יהדותו, אם תהיה זו יהדות שלמה או מוגבלת בהתאם למדת שכלו והבנתו.

ולכן גם בישמעאל, כשאך נסתמנה פגיעה בירושתו²³ לא היתה אפשרות להשאירו בבית אברהם והקב"ה צוה לשלחו, כי "ביצחק יקרא לך זרע"²⁴.

הקב"ה הבהיר: בהעמדת דורות ישראליים אין מקום לגישה טבעית. קיומו ומהותו של עם ישראל הם על־טבעיים. יהודי – כל קיומו למן הורתו ולידתו, בנסים בלי כל התחשבות בטבע.

הקב"ה אמר לאברהם אבינו: נחת אמת של יהדות באה רק מילד שהיוולדו וראשית חייו הם באופן אלקי, ושבהיותו ילד בן שמונת ימים, כלומר, בהוצר האפשרות הראשונה לכך, מקשרים אותו אל הקב"ה בברית עולם, אם כי אינו מבין עדיין ואין אף אפשרות לשאול אותו על כך.

יהדותו של ילד כזה, לא תהיה מוגבלת בהתאם לדעתו ושכלו אלא חדורת מסירות־נפש. ומילד זה תבוא נחת יהודית אמתית.

יש לשנן לנוער שעליו להזניח את החישובים השונים. זה שמוצאו מעם שהורתו ולידתו באה בדרך לא טבעית, מי שהוא בן עם עתיק יומין שבידו התורה העתיקה ביותר ושעברו עליו נסיונות וקשיים כה רבים ושכל קיומו בנס – אין לו כל קשר עם חישובים אנושיים ואסור לו להתבסס עליהם.

והמתנהג בצורה האמורה ומקבל משנות ילדותו את ההדרכה לדעת שישראל נעלה ומרומם מחישובים שכליים וקשור עם הקב"ה בברית עולם – עליו מוסבת הבטחת הקב"ה "ביצחק יקרא לך זרע" – ממנו באה הנחת האמתית הן ברוחניות והן בגשמיות.

אך כשהמדובר בבני ישראל שהם למעלה מחשבונות הטבע, יש לנו ההוראה מסיפור התורה: סדר החינוך של ילד יהודי הוא, שבהגיעו ליזמו השמיני יש להעניק לו מדה גדושה של יהדות, לקשרו בברית עולם, לא קשר לשנה, לעשר שנים, לעשרים וחמש שנים – אלא בברית עולם.

יד. הענקת מדה גדושה של יהדות לילדים, מה משמעותה?

יש להבהיר לנוער, בשחר נעוריו, שעם ישראל בכלל, וממילא כל יהודי בפרט, אינם כפופים לחישובים טבעיים.

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

לך-לך

לקו"ש חלקה' ע' 57 ואילך
מתורגם ללה"ק

לְךָ-לְךָ' הוּא צוּוִי ה' לְאַבְרָהָם אָבִינוּ – לְלַכֵּת!
הַלִּיכָה – מִסְמֶלֶת מִצָּב שֶׁל הַתְּקַדְמוֹת וְעֲלִיָּה, מִצָּב
הַמְּנַגֵּד לְנִסְיָנָה אוֹ לְעֲמִידָה בְּמָקוֹם אֶחָד.
שֵׁם הַפְּרָשָׁה – לְךָ-לְךָ – מוֹרָה עַל תְּכַנְנָה שֶׁל הַפְּרָשָׁה,
הָעוֹסֵק בְּעֵינָיו עֲלִיָּה וְהַתְּקַדְמוֹת. וְהִנֵּה, יֵשׁ בַּפְּרָשָׁה פְּסוּקִים
הָעוֹסְקִים בְּמִצָּבִים בְּלִתֵּי-רְצוּיִים שֶׁקְרוּ לְאַבְרָהָם – מִצָּבִים
שֶׁל יְרִידָה, כְּמוֹ 'וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ', וַיֵּרֶד אַבְרָם מִצְרַיִם –
מִצָּבִים הַנִּרְאִים מְנַגְּדִים לְעֲלִיָּה וְלַהַתְּקַדְמוֹת. בְּמָקוֹם
שֶׁאַבְרָהָם יֵלֵךְ וַיִּתְעַלָּה הוּא יוֹרֵד?
אָלָּא, עֲלִינוּ לְדַעַת: כָּל יְרִידָה הִיא לְצוּרָךְ עֲלִיָּה.
הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא הוּא שֶׁמְנַהֵל אֶת הָעוֹלָם, וְכָל דָּבָר שֶׁהוּא
עוֹשֶׂה הוּא לְטוֹבָה, גַּם כְּשֶׁנִּרְאָה הַדָּבָר רַע בְּעֵינָיו.
מִצָּב קָשָׁה וְרַע – יְרִידָה, נּוֹצֵר רַק כְּדֵי לְהַגִּיעַ לְעֲלִיָּה
גְּדוֹלָה שֶׁתָּבוֹא לְאַחֲרָיו.

יְרִידַת אַבְרָהָם לְמִצְרַיִם הִיְתָה רַק כְּדֵי לְגָרוֹם שְׂיַעֲלָה
 מִשָּׁם בְּרִכּוּשׁ גָּדוֹל, כַּנֶּאֱמָר: וַיַּעַל אַבְרָם מִמִּצְרַיִם... כִּבְד
 מְאֹד בַּמִּקְנֵה בַכֶּסֶף וּבַזָּהָב – אִם כֵּן, יְרִידַתוֹ לְמִצְרַיִם הִיְתָה
 שֶׁלֵּב הַכִּרְחִי בְּעַלְיָהּ וּבַהֲתַקְדְּמוֹת שֶׁקָּרוּ אַחֲרֶיהָ.

כֵּן הוּא בַחַיִּים הַפְּרָטִיִּים שֶׁל כָּל אֶחָד וְאַחַת; לַפְּעָמִים יֵשׁ
 מִצָּבִים הַנִּרְאִים כִּי־רִידָה, יְרִידָה רוּחָנִית אוֹ יְרִידָה גְּשָׁמִית –
 יֵשׁ לְדַעַת, כִּי אֵין לְהַתִּיַּאֵשׁ אֶלָּא לְזִכּוֹר: הַיְרִידָה הִיא לְצַדִּיק
 עַלְיָהּ.

ה' גורם למצב הנראה כירוד, כדי שעל-ידי זה יגיע
 האדם למצב של עלייה והתקדמות.

כֵּן הוּא גַם בַּחַיִּי עִם-יִשְׂרָאֵל כָּלוּ; אָנוּ נִמְצָאִים כָּעֵת
 בַּגָּלוּת – מִצָּב שֶׁל יְרִידָה גְּדוֹלָה מְאֹד. אֲךָ עָלִינוּ לְזִכּוֹר, כִּי
 הַגָּלוּת הִיא רַק שֶׁלֵּב בַּהֲתַעֲלוֹת הַגְּדוֹלָה שֶׁתָּבוֹא בַּגְּאֻלָּה
 הַעֲתִידָה.

(מעובד לפי 'לקוטי שיחות' חלק ה עמ' 57-67)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
 התרגום באחריותם בלבד!

בשפה כה ברורה החזרה קלה!

צאו החוצה!

אם נחפש יהודי, זמות לחיקוי שהיה מוכן להקריב את כל כולו עד כדי מסירות נפש ממש, אחד שעבר ניסיונות קשים מנשוא - אך ברור כי שמו של אברהם אבינו יבצבץ ויופיע לו שם במקום נכבד ברשימה. על עשרה ניסיונות שעבר אברהם אבינו מספרת לנו התורה, מתחיל בעניין של "אור כשדים" - מוכנותו של אברהם למסור את נפשו על קידוש השם, וכלה בניסיון הקשה כל-כך של עקידת יצחק.

הבעיה:

כשמגיעה התורה, בפרשת השבוע, ומציגה בפנינו לראשונה את אברהם אבינו, לכאורה - אך מתאים היה שתתאר בפנינו את הניסיון הראשון והקשה ביותר שהיה לו עד עתה - הלא הוא הניסיון של אור כשדים. מה פתאום בוחרת התורה, בבואה לספר לנו על אברהם - דוקא על הניסיון של לצאת מהבית ומהמולדת בשעה שעל פניו אין כאן קושי גדול כמו האחרים או איזו התמודדות יוצאת דופן?

הפתרון:

אמנם אם אכן היינו בוחנים רק לפירמות הקושי או עוצמות הניסיון, מן הסתם שלא בסיפור זה היו פותחים - אך כיוון שתורתנו הקדושה התורת חיים היא והוראה בחיים, אין סיפור אוקושי שעמו מתמודדים בני ישראל בכל הדורות כמו הקושי שבדוגמת ההליכה של פרשת השבוע, ולכן בחרה התורה לפתוח דוקא בסיפור זה. ההמחשה: איפה מוצאים אנו אצל כל יהודי ניסיון בדוגמא של "לך לך"?
1. בירידת היהודי לאוויר העולם. קודם לכן הייתה נשמתו חצובה תחת כסא הכבוד ונהנית מזיו השכינה וכעת יורדת לעולם הזה הגשמי. יש כאן עניין של יציאה, "לך לך", מהארץ והמולדת והמקום הטבעי של היהודי. "מלמעלה למטה".
2. אחרי שכבר נמצא היהודי בעולם הזה טרוד הוא ושקוע במבול הגדול של טרדות הפרנסה וענייני עולם הזה. גם כאן תובעים ממנו - "לך לך מארצך (הרצונות שלך) מולדתך ומבית אביך (העניינים שהורגלת אליהם). "מלמעלה למטה".

לסיכום, נקודת השיחה:

מפרשת השבוע, דווקא מניסיון זה של אברהם אבינו - מקבל כל יהודי כוחות לצלוח את ההתמודדות שלו עם היציאה מההגבלות ומהדברים המחשיכים, המונעים ומעכבים עליו.

יש לנו כוח

חיים, הוא הניח ליד ספסל בשדה התעופה את המזוודה שלו ונעמד לתפילת מנחה. כמה דקות אחר כך הוא מיהר לצאת מאולם הנוסעים אל מחוץ לשדה לחפש את הנהג שיוסף יצחק אחיו השליח שלח לאסוף אותו.

"היי חיים!" הוא הסתובב לראות מי קורא לו וראה את יואב מנופף לו לשלום מרחוק, "תשמור על קשר! וכדאי לך ללבוש מעיל יורד גשם בחוץ" חיים נופף לו בחזרה ואז נזכר פתאום וטפח על ראשו "וואי הגשם! מה אני צריך לעשות עכשיו?"

המשך יבוא...

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

"אסקיז מי? יו וואנט דרינק?" הפריע להם דייל גבוה ומחוייך עם עגלת שתיה. "כן אני רוצה בבקשה כוס קולה עם קוביות קרח" השיב יואב באנגלית שוטפת, חיים הסתפק בכוס מים קרים. "אז באמת אתה לומד מהבוקר עד

הלילה בישיבה? וכל היום אותם ספרים? איך אתה לא משתגע! אני לא מסוגל להיות בבית הספר וללמוד יותר מכמה שעות רצוף..." סיפוריו של חיים על הישיבה הקסימו את יואב, זה היה נשמע לו עולם אחר ומלהיב. חיים מצידו נהנה לשוחח עם הילדון הגינגי החברהמן הזה וקיווה להשפיע עליו ולהראות לו דוגמא של חסיד כמה שיוכל...

הטיסה הארוכה עברה לה במהירות וכשהודיע הטייס ברמקול על הנחיתה הקרובה חיים היה ממש מופתע. "אוף חבל שנגמר" התאכזב יואב ומתח את אבריו, "היה לי ממש

כיף ומעניין להכיר אותך יואב!" אמר חיים, גם לי ממש" יואב הושיט לו יד ללחיצה, "תהנה בטיול!", "ביי ביי".

וואו עוד כמה דקות שקיעה! קלט פתאום

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.
hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:

כל דבר שטיבולו במשקה צריך נטילת ידיים. כלומר, הבא לאכול, איזה דבר, כגון ירק, המטובל, כגון שהוא רטוב ממים שעליו ולא נתנגב, חייב ליטול את ידיו קודם אכילה זו כדין נטילת ידיים לסעודה עם פת לחם. ונטילה זו היא מתקנת חכמים

נושא / נושא

לדעת לנצל

מפגש חד פעמי בחודש חשוון

בארמון המלוכה למשך זמן קצר" - - -

לשמע הבקשה חיך המלך מלוא פיו ותיכף הודיע לעוזרו. "את בקשת זה ההלך רשום ביומני. סוף סוף הגיע לכאן אחד שיודע מה לבקש בהזדמנות פז וכיצד לא לפספס רגע שלעולם לא יחזור. בקשתו תמולא עד תומה כפי שביקש. בנוסף לכך, הביאו לו נא סכום מספק של כסף ויהלומים למען יקנה לעצמו ביגוד הגון, מזון לבני משפחתו, ויוכל להתחיל להשקיע במסחר ולפתוח דף חדש בחייו".

*

הבעל שם טוב הקדוש, סיפר לתלמידיו משל זה לא אחת והסביר: "לכל יהודי יש אפשרות שלוש פעמים ביום לדבר עם המלך, שיחה אישית בארבע עיניים. זכרו לבקש להתחבר אל השם, שאר הדברים יגיעו בדרך ממילא. יותר מהתפילה על הצרכים, הפנימו את הצורך בתפילה".

כי כשנותנים הזדמנות לבקש, צריך לדעת מה לבקש.

מי צריך ניתוח?

הרב שניאור זלמן גורארי' היה יהודי בעל שיעור קומה שהתגורר בשכונת קראון הייטס והיה מקורב למשפחת בית הרב. בהתוועדויות הרבי מקומו של הרב גורארי' היה מאחורי הרבי ממש, וגם בשנים האחרונות, כשהפסיק הרבי לקבל הסידים ליחידות פרטית, זכה הרב גורארי' שאותו

חרף השמש הקיצית העזה, תור ארוך השתרך בפתח הכניסה לארמון המלוכה. עמדו בו נרגשים אנשים ונשים מכל קצוות הקשת; מרוזנים ונסיכים בעלי מעמד ורמה ועד לאביונים ונזקקים נמוכי קומה ונעדרי הילה. איש לא הרשה לעצמו להחמיץ מעמד מן הסוג שלעיתים נדירות ביותר מתרחש; אולי אחת בדור, וגם זה בתנאי שבר מזל הוא הדור.

שלוש שעות בלבד קודם לכן, בשעת בוקר מוקדמת של עוד יום שגרת, הודעה נדירה יצאה מארמון המלך וטרפה את הקלפים אצל כולם. "למשך ארבעים ושמונה השעות הקרובות", לשון ההודעה, "יקבל המלך בלשכתו המהודרת את כל נתיני הממלכה שרק ירצו, ויענה בחיוב לכל אשר יתבקש, בקשה אחת לכל אחד..."

לשמע ההודעה, הכל שמו פעמיהם אל הארמון ובקשה אחת באמתחתם. הראשון נכנס וביקש קרקע משובחת סמוך לביתו. השני אזר עוז וביקש משרה חשובה במשרדי הממלכה. השלישי, מעט נרגש, ביקש רופא מפורסם לבתו החולה. את כולם קיבל המלך בסבר פנים יפות ולכולם העניק את שביקשו ללא שהיות מיותרות. התור הלך והתקדם עד שעני מרוד נצפה עומד בפתח הדלת; מסריח כולו, רזה וצנום, מעורר רחמים. "מלכי היקר", סינן העני לאחר שנרגע מעט מהתרגשותו הרבה, "בקשה אחת קטנה לי מאת המלך. לא בכסף ולא בבגדים רצוני, חפצי האחד והיחיד להיפגש עם המלך מדי שבוע בשבוע

כן קיבל הרבי. קשר קרוב ונדיר היה לו.

באחד הימים, נכנס הרב גורארי' אל הרבי ושאלה קריטית בפיו: מחלה קשה שפקדה אותו לאחרונה מצריכה ניתוח קשה וסבוך, כך לפחות אומרים וממליצים הרופאים, ובקשתו מהרבי לברכה ולעצה עבור הניתוח שיעבור בקלות וללא קושי ועוגמת נפש רבה; שיצליח להתאושש במהירות ושהנזק לא יהיה רב ובלתי הפיך.

כשסיים הרב גורארי' להרצות את בקשתו פנה אליו הרבי ואמר: "לו כשחצית את מפתן הדלת היית מאמין בלב שלם שכאן אפשר לבקש הכל, היית מבקש שלא תצטרך כלל לעבור ניתוח!"

הרב גורארי' מיד תפס למה מתכוון הרבי ולא המתין רגע. "רבי! אני מבקש שלא אצטרך לעבור שום ניתוח..."

"כעת", ענה לו הרבי, "כעת זה כבר מאוחר מידי..."

כשנותנים הזדמנות לבקש, צריך לדעת מה לבקש. אצל הרבי הטבע לא תופס מקום כלל. גם אם הרופאים סבורים בכל ליבם שרק ניתוח יעזור וגם כאשר בדרך הטבע זהו המוצא האחרון והיחידי - כאשר נכנסים לחדרו של הרבי הפרספקטיבה משתנית במאה ושמונים מעלות. כאן הטבע לא תופס שום מקום, כאן אין להרגלי הטבע אפילו זכות דיבור. כאן אפשר לבקש הכל. צריך רק שכל, לזכור ולדעת זאת.

יש לנו הזדמנות!

השבוע נכנסנו כולנו לימי השגרה של חודש מרחשוון, לאחר חודש החגים,

שאלות לשלוח

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיכם השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM

חודש תשרי שמלא וגדוש היה בגילויים נפלאים מהמלך הקב"ה - וחודש אלול שקדם לו. בחודש אלול האירו בעולם י"ג מידות הרחמים. אדמו"ר הזקן מבאר זאת בספר 'ליקוטי תורה' על ידי משל ממלך שקודם בואו לעיר יוצא אל השדה, שם מסתובבים גם פשוטי העם שאין להם כלל גישה ביום רגיל אל המלך, ומקבל את כולם - כל מי שניגש אליו ולא משנה מה מעמדו והיכן הוא אוחז בעבודתו - בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם.

וניקח את חודש אלול כמשל לדעת על הניצול הנדרש מאיתנו. כאשר המלך בשדה צריך רק לזכור דבר אחד: פשוט לגשת אל המלך. כי כשהמלך נמצא בשדה ולא על כסאו בהיכל המלכות, פתאום הוא אינו נראה כל כך מושך ונוצץ, הרי כולם יכולים לגשת... כשהמלך בשדה אף אחד לא מכריח לגשת. צריך לזכור לא לפספס את ההזדמנות אלא לתפוס אותה בשתי ידיים ופשוט לגשת אל המלך, לקבל על עצמנו עול מלכות שמיים ולהיות מוכן להתמסר עבור המלך.

בפעם הקרובה שבה נתיישב בעזרת השם ונכתוב פדיון נפש אל הרבי אותו נשלח אל הציון הקדוש - נזכור ונקפיד היטב לא לפספס חס ושלום את ההזדמנות המיוחדת שניתנה לנו ולבקש על מה שבאמת צריכים לבקש; לזכור שאצל הרבי אין שום הגבלות. לבקש להיות קשורים ומסורים בלב ונפש אל הרבי, והשאר כבר יגיע בדרך ממילא.

בל נשכח לקבל על עצמנו החלטה טובה הקשורה עם קיום ההוראות של הרבי. להוסיף בהשפעה על הזולת, באיזה הידור מצווה, להתחזק יותר בעזרה שאנו יכולים להעניק לאבא או לאמא בניהול ה'בית חב"ד'. להשתדל לעשות עוד נחת לרבי, עוד כלי לברכה שנבקש.

אין ספק שכאשר ננהג כך ברכתו הקדושה של הרבי תגיע ותשפיע, ללא כל מונע או מעכב. ונזכה לשנה טובה ומתוקה בגשמיות וברוחניות.